

opende het zonder met zijn ogen te knippen en keek naar de wijzers van puur zilver. Het was een heel speciaal horloge en de figuur wreef over de glasplaat. De wijzerplaat was donkerrood op deze duistere nacht. De figuur zuchtte diep, sloot het zakhorloge en stopte het weg. Hij draaide zich om en zijn hoofd bleef een moment achter voor het ook rustig draaide. Hij keek het bos in en hoorde het denderen van houten wielen van een groot rijtuig. Een ruwe stem was te horen die de paarden tot afremmen dwong. Hij zag nu de oude houten landauer aankomen. Dit open rijtuig werd voortgetrokken door twee pikzwarte, langharige, grote paarden. Het oude rijtuig stopte voor de figuur met de lange jas. Hij hoorde het kraken van het versleten hout en zag dat de wielen van de landauer hun beste tijd gehad hadden. Eigenlijk was het hele ding toe aan vervanging. Op de groene lederen achterbank lag een grijs uitziende man vol littekens te bibberen. Hij herkende het wezen. Het was de Veranderaar, die probeerde een vorm te creëren, maar dat leek niet te lukken. Hij had zijn linkeroog dicht en zijn rechteroog was tot een klein spleetje gemaakt. Hij hoestte bloed op, kreunde en zag er meer dood dan levend uit. De lange figuur wist dat dit precies het soort mensen was dat zij nodig hadden, wanhopige mensen op de rand van de dood!

Hij deed één van zijn rode leren handschoenen uit en stopte die in zijn zak. Hij legde zijn hand, die er stokoud uitzag met levervlekken en rimpels en vreemde blauwe aderen, op het hoofd van de Veranderaar. Als je alleen zijn hand gezien zou hebben, zou je zeggen dat de figuur al meer dan honderdvijftig jaar oud was. Zijn gezicht daarentegen liet een andere leeftijd zien, zo'n jaar of zestig. Beide leeftijden klopten niet. Deze figuur was al meer dan tien eeuwen oud. De Veranderaar kreunde toen de persoon zijn hoofd aanraakte. Hij probeerde zijn andere oog te openen, maar dat lukte niet, door opgedroogd bloed dat er zat.

"Blijf rustig liggen, alles komt goed," sprak de figuur met een kalme, zelvende stem.

De figuur haalde zijn hand van het hoofd van de Veranderaar. Hij controleerde zijn hand op sporen van bloed of pus. Op het moment dat de figuur zijn handschoen weer aandeed, sprong een oude dwerg van de bok af. De dwerg droeg een prachtig driedelig paars kostuum, wat voor dwergen vreemd was. Hij gromde, het was moeilijk te beschrijven hoe de baard van de dwerg eruitzag. Die had nog het meeste weg van wit schuim dat normaal in een bad lag. De dwerg kwijlde en het kwijl leek wel onderdeel te worden van de baard. Als de dwerg dan over zijn lippen likte, verdween er weer een deel van de baard. De dwerg gaf de figuur een stevige handdruk. De smalle lange figuur keek de dwerg aan met een dwingende blik die hem opdroeg te vertellen wat hij wist. De dwerg keek toen naar de Veranderaar die weer pijnlijk kreunde. Snel nam de dwerg iets uit zijn zak wat nog het meeste leek op smeltend ijs en stak dat in zijn mond. Een klein deel van zijn

baard leek de vorm en de kleur te krijgen van sneeuw. De dwerg sloot zijn ogen en wilde nog een handvol sneeuw nemen.

"Verdomme, Fauck! Vertel! Waar heb je die wanhopige sujet vandaan."

De dwerg schrok toen hij zijn naam hoorde en haalde zijn hand uit zijn zak. Hij wilde zich excuseren, maar kon aan het gezicht van de figuur zien dat hij beter kon beginnen met zijn verslag.

"Het Graafvolk... had hem flink toegetakeld... en voor dood achtergelaten!" zei de dwerg met zware norse stem. Na bijna elk woord had hij een teug zuurstof nodig. Fauck had het warm en wist dat het beetje sneeuw dat hij nog had niet voldoende was om zijn lichaamstemperatuur naar beneden te krijgen. Hij nam het laatste beetje smeltende sneeuw snel uit zijn zak en stak het in zijn mond.

De figuur knikte. Fauck ging verder: "Ik weet niet... hij is op sterven na dood... maar ik wist dat ik hem moest meenemen."

"Wat had hij dan bij het Graafvolk te zoeken?" vroeg de figuur met rustige zalvende stem.

"De broers!" zei de dwerg alleen maar.

De figuur wreef in zijn handen alsof hij het koud had, hij draaide zijn hoofd verder dan een hoofd normaal gesproken kon draaien en keek naar de horizon. Een lange dunne witte vuurtoren, die prachtig afstak tegen de pikzwarte hemel, liet een geelwit licht zien. Het licht scheen tot aan de horizon en verderop was een groot zeventiende-eeuws schip te zien. Een kleine roeiboot voer naar het donkere strand. Precies op tijd, dacht de figuur en hij draaide zijn hoofd langzaam weer terug.

"Maar goed, die broers?"

"U weet dat hij de laatste Veranderaar is?"

De figuur begon gemeen te lachen en zijn gezicht trok daarna weer volledig strak. Hij keek de dwerg opnieuw aan alsof hij hem voor de eerste keer zag.

"En of ik dat weet. Wat een heerlijk verhaal was dat, amusant. Hij heeft de plaats ingenomen van die sul, die vermoord werd, ach hoe heet hij ook alweer."

"Baron Van Havenzang?"

"Dat zeg ik! Die sul!" De figuur bevochtigde zijn lippen.

"Kende u baron Van Havenzang dan?" zei Fauck en hij likte een stuk van zijn oude baard weg, waardoor er ook weer een nieuw stuk ontstond, het kleine stukje sneeuwbaard dat er net nog zat was verdwenen.

"Toen hij nog leefde, jazeke..." zei de figuur met een vreemde opgewektheid in zijn stem.

De dwerg keek lang naar de figuur en hoopte dat hij nog iets ging zeggen. Na een hele tijd ging de figuur verder.

"De goede oude tijd..."

“Ik begrijp dat u er verder niets over zegt.”

Hij keek de dwerg aan, maar deze had het gevoel dat er dwars door hem heen gekeken werd. Hij wreef door zijn vreemd schuimige baard.

“Die baron dacht heel wat te zijn, maar de Veranderaar was degene die de zaak altijd voor elkaar kreeg!”

De figuur bleef met een doodse blik dwars door de dwerg heen kijken.

“De baron die wordt door de koning als een goede onderhandelaar gezien... maar wij weten wel beter, amusant.”

De blik werd voor de eerste keer minder strak en een kleine glimlach flitste over het gezicht dat zich daarna meteen weer rechte trok.

De dwerg kon niet precies uitleggen hoe dat eruitzag. De huid van het gezicht van de figuur bewoog heel vreemd, alsof er allemaal elastieken in zaten die op de verkeerde manier strak en los werden getrokken.

“De baron was ongelooflijk dom. Ik bedoel, hij was onnozel en oenig. De Veranderaar was degene met de echte macht. *Hij* kon in iedereen veranderen en *hij* was degene die ervoor zorgde dat de partijen op andere gedachten kwamen. Niet die domme sul van een baron! De baron mocht blij zijn met zo’n vriend.”

De dwerg knikte alleen maar.

“En toen werd de baron gestuurd naar het volk van de Veranderaar. Wat er precies misging weet ik niet. Ze hebben die flapdrol vermoord. De Veranderaar nam zijn plaats in en vermoordde zijn hele volk, amusant.”

De figuur keek minachtend naar de Veranderaar die nog steeds zwaar ademend in de koets lag. De dwerg zag dat de huid weer vreemd over dat gezicht getrokken was en dat de figuur een rare glimlach liet zien.

Er klonk een geluid en de dwerg en de figuur keken naar het water. Een klein bootje met voorop een kleine tinnen lamp lag dicht bij de oever.

“Het is tijd! Neem hem mee!”

De dwerg knikte. Hij liep naar de twee langharige paarden en maakte hen los waarna ze in galop in het nabije bos verdwenen. De dwerg tilde de Veranderaar voorzichtig uit het open rijtuig. Hij kreunde en hoestte weer bloed op. Fauck legde de man een moment op het zand neer en liep naar de landauer. Hier lag een geheimzinnig bronzen kistje waarop vreemde vormen in bladgoud te zien waren. Hij nam het kleine kistje op en gaf het aan de figuur. Deze knikte instemmend en liep alvast naar het strand. Fauck tikte tegen de landauer waardoor die als een vouwfiets in elkaar vouwde totdat er slechts een klein vierkant blokje over was. Fauck stak het in de binnenzak van zijn prachtige paarse jasje en nam toen de Veranderaar wederom in zijn armen. Hij liep achter de figuur aan.

In de kleine boot zat iets dat nog het beste te beschrijven was als een skelet met brede bijna-gespieerde botten, zonder spieren dan wel. De figuur knikte naar het